

Fővárosi Ítéletábra
10.Gf.40.077/2016/7.

A Fővárosi Ítéletábra dr. ...ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes nevéfelperesnek, a ...Ügyvédi Iroda által képviselt ... (alperes címe) alperes ellen közérdekű keresettel előterjesztett szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. november 26. napján kelt 32.G.40.573/2015/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 17.500 (Tizenhétezer-ötszáz) forint másodfokú perkoltséget, a felperes illetékmentessége folytán le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint jogorvoslati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fővárosi Törvényszék 2015. november 26. napján kelt 32.G.40.573/2015/15. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte felperest, hogy fizessen meg alperesnek 15 nap alatt 35.000 forint perkoltséget, megállapította továbbá, hogy 36.000 forint eljárási illetéket az állam visel.

Az elsőfokú bíróság a kereset érdemi elbírálása során – utalva a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209/B. § (1) bekezdésében, illetőleg a 209. § (1) bekezdésében foglaltakra – azt vizsgálta, hogy a keresetmódosítással megjelölt szerződési feltétel, mely szerint „Ha a kölcsönszerződés alapján az adós devizában nyilvántartott lakossági kölcsönt vesz igénybe, akkor a bank a kölcsönt forintban folyósítja” – tisztességtelen szerződési feltételnek minősül-e. Megállapította, hogy a felperes keresetének alapjául szolgáló lakossági hitelek általános szerződési feltételeiben kikötött konstrukció a Kúria 6/2013. számú Polgári jogegységi határozata szerint minősülő deviza kölcsön konstrukció volt, melyben az adós akként szerezte meg idegen pénz időleges használati jogát, hogy a kirovó és a lerovó pénznem egymástól eltér, mely megoldás a Ptk. 231. § (1) bekezdésében rögzített főszabálynak is megfelelt. A Ptk. 231. § (2) bekezdése szerint a más pénznemben meghatározott tartozást a fizetés helyén és idején érvényben lévő árfolyam alapulvételével kell kiszámítani, mely átszámítás nem jelent pénzváltást, csupán a folyósított összegnek, illetve a törlesztett összegnek a teljesítéskori árfolyama alapján történő kiszámítását. Utalt a jogegységi határozat indokolásában foglaltakra, miszerint a deviza alapú kölcsön mögött – figyelemmel a pénzügyi intézményekre vonatkozó közjogi jellegű szabályokra – devizaforrás áll. Rögzítette, hogy a perbeli szerződés uzorás szerződésnek nem minősül, továbbá nem ütközik jogszabályba sem, az említett jogegységi határozat 2. pontjában foglaltakból adódóan önmagában amiatt sem, hogy kedvezőbb kamatmérték ellenében az árfolyamkockázat az adósna jelentkezik, továbbá ezen szerződéstípus nem ütközik nyilvánvalóan jó erkölcsbe sem, és nem irányul lehetetlen

szolgáltatásra, valamint nem színtelt szerződés. Hangsúlyozta, hogy a jogegységi határozat a közzététel időpontjától kötelező a bíróságokra a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 42. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel Magyarország Alaptörvényének 25. cikkének (3) bekezdésében foglaltakra is, ennél fogva a jogegységi határozattól a bíróság nem térhetett el.

Felperes az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett módosított fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy a perben támadott szerződéses kikötés tisztességtelen. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolása és ezáltal az ítéleti rendelkezés is téves.

Keresetében annak megállapítását kérte, hogy alperes által 2006. augusztus 18. napjától 2008. november 1. napjáig alkalmazott Általános Szerződési Feltétel, valamint 2008. november 1. napjától 2009. augusztus 1. napjáig hatályban lévő Lakossági hitelek Általános Szerződési Feltételei címet viselő általános szerződési feltételek 10.1. pontjának alábbi rendelkezése, miszerint „ha a kölcsönszerződés alapján az adós devizában nyilvántartott lakossági kölcsönt vesz igénybe, a bank a kölcsönt forintban folyósítja...” tisztességtelen.

Előadta, hogy a Kúria 6/2013. PJE határozata két releváns dologról rendelkezik Alaptörvénybe ütközően. Egyrészt definíciót ad a jogalkotó által nem definiált szerződéstípusnak azzal, hogy megfogalmazza a jogegységi határozat 1. pontjában azt, hogy a deviza alapú hitel-, kölcsön- és pénzügyi lízingszerződések deviza szerződések, másrészt általános jelleggel mondja ki, hogy a fogyasztó és a pénzügyi szolgáltató miben állapodtak meg, azaz a szerződéses akaratot definiálja. Mindez sérti az Alaptörvény B. cikkének (1) bekezdését, mivel visszaható hatályú jogalkotást vezet be, ami a jogbiztonság, továbbá a szerződéses szabadság és a felek önrendelkezési joga sérelmét eredményezi azáltal, hogy a felek múltbéli akaratát definiálja.

Állította, hogy a fogyasztó forint kölcsönért ment az alpereshez, és az előzetes konzultáció folytán megmaradt annak tudatában, hogy a bank forintot bocsát a rendelkezésére, valamilyen idegen devizában tartja azt nyilván, és valamilyen művelet következtében a forint kölcsön kamatát alacsonyban tudja tartani, ezért adja olcsóbban. A szerződés aláírásakor sem változott a szerződéses akarata tekintetben, hogy forint kölcsönt akar felvenni, amihez hozzájárult a szerződésben rögzített „forintban folyósítja” megfogalmazás. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a szerződéses kikötés a felek akaratát tekintve okozhatott-e rejtett disszenzust. Hangsúlyozta, hogy az átlag fogyasztónak nem kötelessége annak felismerése, hogy egy olyan szerződés, amely mind reál hatásában, mind megfogalmazásában forint kölcsönt testesít meg, valójában nem az. E körben hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Polgári Kollégiuma 2013. december 9-én megtartott szakmai tanácskozásán elhangzottakra, mely szerint a deviza alapú kölcsönöket az ítéltábla is forintkölcsönnek tartotta. Hivatkozott továbbá a Kúria Pfv.I.21.156/2015. sz. határozatában foglaltakra is. Álláspontja szerint, ha az egyik fél forintra, a másik fél pedig egy idegen devizára gondol a kölcsönszerződést illetően mint a kölcsön tárgya, a rejtett disszenzus a szerződéses kikötés alapján megállapítható.

Hangsúlyozta, hogy a perbeli szerződéses kikötés, illetőleg ezt a kikötést tartalmazó szerződések nem ítéltetőek meg a hivatkozott polgári jogegységi határozat alapján, mivel az alperes kötelme nem devizában került meghatározásra, az nem felel meg a „deviza alapú kölcsön” kritériumainak, ugyanis nem egy meghatározott deviza összeg szolgáltatására vállalt kötelezettséget az alperes, és nem ilyen kötelem teljesítését kívánta a Ptk. 231. §-a szerint forintban teljesíteni, hanem a kölcsönösszeg rendelkezésre bocsátása tekintetében egy meghatározott forint összeg átadására vállalt kötelezettséget, és a szerződés szerint teljesített forint kölcsönösszeg helyett követel devizát. A kölcsön rendelkezésre bocsátásának a devizaneme tehát forint mint kirovó pénznem. A jogegységi határozatban megfogalmazottak szerint viszont egy meghatározott deviza összeg folyósítása történik, amely forint összeg megfelelője a változó árfolyam függvényében módosult. Az eltérő

tényállás folytán tehát a polgári jogegységi határozat megállapításai nem alkalmazhatóak jelen perben.

Álláspontja szerint a Kúria hivatkozott polgári jogegységi határozatából nem következik az, hogy bármilyen egyéb okból az ilyen típusú szerződések jogszabályba ütközését ne lehetne vizsgálni. Felperes a Ptk. 523. §, valamint a Hpt. II. számú melléklet 10.2. pontjába való ütközést, annak megkerülését a szerződésekben szereplő fogalom meghatározások kétértelműségére alapozta, melynek szintén egyik lényeges eleme a „forintban folyósítja” kikötés.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a 6/2013. számú Polgári jogegységi határozatban foglaltakra hivatkozva a szerződés jogi jellegére vonatkozó felperesi okfejtéssel érdemben nem foglalkozott. A Kúria jogegységi határozatában értéktartozáson alapuló kölcsönként határozta meg a deviza alapú hitelt. Ezt arra alapozta, hogy létezik a deviza alapú kölcsön jogi kategóriája. A perbeli szerződések idején azonban a deviza alapú kölcsön fogalma nem létezett, ezért annak jogi tartalma a hitelfelvevők számára sem lehetett ismert. A jogalkotó a deviza alapú hitel fogalmát nem a Ptk. 523. § (1) bekezdés szerinti kölcsön fogalma alá rendelte, hanem a Hpt.-t egészítette ki egy új mellérendelt lakossági kölcsön fajtával 2010. szeptember 27-étől hatályosan. Ezzel közvetett módon elismerte az összegtartozáson és az értéktartozáson alapuló kölcsön közötti különbséget. Hangsúlyozta, hogy a deviza alapú kölcsön nem pénz, hanem érték kölcsönzésére vonatkozik, amelyre a szerződéskötés idején a hitelezőknek nem volt jogosultsága, a hitelfelvevőknek pedig nem volt és nem is lehetett akarata, hiszen fogalma sem volt arról, hogy más fajta lakossági kölcsön is létezik. A fogyasztók a kölcsön fogalma alatt a pénz mint fizetőeszköz kölcsönzését és nem pedig egy elvont, fiktív értéknek megfelelő tartozás megfizetését értették. Az összegtartozás és az értéktartozás egybemosásával a fogyasztók szerződésből eredő jogai és kötelezettségei a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan a fogyasztók hátrányára kerültek megállapításra. Kifejtette, hogy a kirovó pénznemben meghatározott összeg az adós számára kötelezettséget, nem pedig követelést jelent. Emiatt ez egy negatív szám, ezért fogalmilag kizárt, hogy adós tulajdonába adható legyen, az adós szabadon rendelkezzen felette, ez nem pénz, nem fizetőeszköz, emiatt lehetetlen, hogy kölcsönszerződés tárgya legyen.

Álláspontja szerint a deviza alapú hitelek esetén a Ptk. 231. § (1) bekezdése irreleváns, ugyanis az nem kógens, hanem diszpozitív szabály, amelyet a felek megállapodása felülírt. A hitelező a szerződésben azt vállalta, hogy a kölcsön összeget nem devizában, hanem forintban folyósítja, mivel a szerződés alapján a hitelezőnek nem volt deviza szolgáltatási kötelezettsége, csak forint szolgáltatási kötelezettsége, így nem volt mit átszámítani a Ptk. 231. § (1) bekezdése alapján.

Hangsúlyozta, hogy a „forintban folyósítja” kitétel alapján a hitelező a devizával kapcsolatban mindössze nyilvántartási és elszámolási tevékenységet végez. Ennélfogva a pénzkölcsön nyújtásának nem tárgya, hanem segédeszköze a deviza, egy nyilvántartási érték, amely a felek közötti elszámolást célozza. Ekként viszont nem lehet a szerződéskötéskor ismert a Ptk. 523. § és a Hpt. II. számú melléklete szerint meghatározott kölcsönszerződés tárgya, emiatt a szerződés nem kölcsönszerződés.

Állította, hogy a „forintban folyósítja” kitétel alapján a deviza soha nem kerülhet és soha nem is került a hitelfelvevő birtokába, ez alapján azt a hitelezőnek el sem adhatja, tehát a deviza eladása az adós számára lehetetlen a Ptk. 227. § (2) bekezdésére is figyelemmel, emiatt a deviza adásvételre vonatkozó kitétel az eredeti szerződésekben értelmezhetetlen.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a felperesi fellebbezésben előadottak teljes mértékben megalapozatlanok.

Hangsúlyozta, hogy felperes a fellebbezésben olyan előadásokat, kijelentéseket tesz, amelyek a felperes kereseti kérelmén kívül állnak és azzal nem hozhatók összefüggésbe. A kereseti kérelem tárgyát kizárólag a keresetben megjelölt szerződéses rendelkezés képezi, amellyel összefüggésben megállapítható, hogy az nem egyedi kölcsönszerződés, hanem egyedi kölcsönszerződésekre

irányadó, attól elkülönült dokumentumba foglalt általános szerződési feltétel rendelkezése; az ÁSZF külön is tartalmaz kizárólagos rendelkezéseket a deviza alapú kölcsönszerződésekre vonatkozóan; az ÁSZF rendelkezései irányadók voltak több típusú deviza alapú kölcsönre; a támadott szerződéses rendelkezés hipotetikus, abban az esetben irányadó, ha az adós devizában nyilvántartott kölcsönt igényel. Álláspontja szerint kizárólag azon kérdés bír relevanciával, hogy az ÁSZF érvényesen tartalmazza-e azt a rendelkezést, mely szerint deviza alapú kölcsön igénybevétele esetén a kölcsön folyósítására forintban kerül sor. Fővárosi Törvényszék helytállóan ítélte meg, hogy a támadott szerződéses rendelkezés teljes mértékben megfelel a 6/2013. számú Polgári jogegységi határozat megállapításainak.

A felperesi kereseti kérelem tárgyát nem képezte, hogy az adott egyedi kölcsönszerződés milyen szerződéses rendelkezéseket tartalmazott, illetőleg az egyedi deviza alapú kölcsönszerződések rendelkezései a Hpt. 213. § (1) bekezdésébe ütköznek-e vagy más okból érvénytelenek. Ennélfogva ezek a kérdések jelen eljárásban nem bírnak relevanciával. A kereseti kérelem megítélése tekintetében irreleváns az is, hogy a fogyasztó milyen szerződéses akarrattal kereste fel az alperest. A rejtett disszenzus tekintetében a fellebbezésben kifejtettek egyrészt a kereseti kérelem körén kívül állnak, másrészt tartalmilag teljes mértékben megalapozatlanok, továbbá a disszenzus fogalmilag sem a szerződéses rendelkezés érvénytelenségét, tisztességtelenségét eredményezhetné, megjegyezve azt is, hogy a felperes e körben nem bír perbeli legitimációval.

A Fővárosi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 2013. decemberi tanácskozáson elfoglalt álláspontjára való felperesi hivatkozással szemben az alperes hangsúlyozta, hogy a Kúria által ezt követően hozott 6/2013. számú Polgári jogegységi határozatban foglalt megállapítások az irányadók. Kifejtette, hogy a felperes alaptalanul hivatkozik a Kúria Pfv.I.21.156/2015. számú döntésében foglaltakra is, hiszen eseti döntésről van szó, amely más pénzügyi intézmény, más tartalmú szerződéses rendelkezésének vizsgálata mellett került meghozatalra. Megjegyezte azt is, hogy utóbb az eseti döntés tévesnek bizonyult, figyelemmel az 1/2016. számú Polgári jogegységi határozatban foglaltakra is.

Hivatkozott arra is, hogy a jogszabályba ütközés sem volt tárgya a felperesi keresetnek, ezért a fellebbezésben e körben előadottak irrelevánsak amellet, hogy tévesek is, továbbá e tekintetben sincs felperesnek perbeli legitimációja.

Hangsúlyozta, a szerződés jogi jellegét az adott szerződésre irányadó egyéb szerződéses rendelkezések szabályozzák. Ugyanakkor a deviza alapú kölcsönszerződés jogi jellegére a 6/2013. számú PJE is részletes megállapításokat tartalmaz, melynek körében kifejezett utalás történik a Ptk. vonatkozó rendelkezéseire, így a Ptk. 231. §, 522. és 523. §-aira. A jogegységi határozatban rögzítésre került, hogy a deviza alapú kölcsön mint effektivitási kikötéssel el nem látott devizakölcsön a felek eltérő megállapodásának hiányában érvényesülő főszabályt jelent. Állította, hogy a perbeli ÁSZF támadott rendelkezése a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek mindenben megfelelt, a felperesi fellebbezésben a szerződés jogi jellegére vonatkozó levezetés téves.

A felperes megalapozatlanul és meg nem engedett módon a 6/2013. számú Polgári jogegységi határozat valamennyi deviza alapú kölcsönszerződésre kiterjedő kötelező érvényű megállapításait támadja a fellebbezésében.

Azon felperesi hivatkozást sem tartotta alaposnak, miszerint a perbeli szerződési feltétel azért nem tisztességes, mert „alperes szolgáltató kötelme nem devizában került meghatározásra”. A kölcsön összegének alperes általi meghatározása megfelelt a 6/2013. számú PJE rendelkezéseinek, amelyet az 1/2016. számú Polgári jogegységi határozat rendelkezései is megerősítettek.

Hangsúlyozta, hogy a 6/2013. számú Polgári jogegységi határozat a felperesi kereseti kérelem elbírálása vonatkozásában kötelezően alkalmazandó, figyelemmel a Bszi. 42. § (1) bekezdésében foglaltakra is, amelyet az elsőfokú bíróság helytállóan vett figyelembe. A hivatkozott jogegységi határozat pedig egyértelmű és kötelező érvényű megállapítást adott arra vonatkozóan, hogy a felek a hitelezőnek és az adósnak a kölcsönszerződésből fakadó pénztartozását egyaránt devizában

határozták meg (kírovó pénznem) és azt mindkét fél forintban volt köteles teljesíteni (lerovó pénznem). Ennélfogva helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a támadott rendelkezés a 6/2013. számú Polgári jogegységi határozat rendelkezéseinek megfelel és annak tisztességtelensége nem állapítható meg. Alperes utalt arra, hogy a hivatkozott jogegységi határozat rendelkezései Alkotmánybíróság előtt több alkalommal került megtámadásra, a panaszok viszont visszautasításra kerültek.

Felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján érdemben helytálló jogi következtetéssel utasította el a felperes módosított keresetét.

Felperes a közérdekű keresetében az alperes által alkalmazott 2006. november 1-től 2008. november 1-ig, illetőleg 2008. november 1-től 2009. augusztus 1-ig alkalmazott Általános Szerződési Feltételeinek azonos megszövegezésű 10.1. pontjának azon részét támadta, miszerint „Ha a kölcsönszerződés alapján az adós devizában nyilvántartott kölcsönt vesz igénybe, a bank a kölcsönt forintban folyósítja”. Az elsőfokú bíróság lényegében a 6/2013. számú Polgári jogegységi határozatban foglaltakból kiindulva megállapította, hogy a támadott kikötés a deviza kölcsön konstrukciót részletezi, melyről a jogegységi határozat megállapítja, hogy ez a szerződéstípus önmagában azért, mert a kedvezőbb kamatmértékre tekintettel az árfolyamkockázat az adósnál jelentkezik, nem tisztességtelen, nem ütközik jó erkölcsbe, nem uzsorás szerződés, nem színlelt szerződés és nem irányul lehetetlen szolgáltatásra és erre alapította a keresetet elutasító rendelkezését.

A Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy a felperes által támadott szerződéses kikötés a deviza alapú kölcsönszerződés lényegi sajátosságát határozza meg, ennélfogva a felperes keresete a deviza alapú kölcsönszerződés mint szerződéstípus, illetőleg konstrukció tisztességtelenségének megállapítására irányult. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy – egyetértve az elsőfokú ítéletben foglaltakkal – a Bszi. 42. § (1) bekezdése és Magyarország Alaptörvénye 25. cikkének (3) bekezdése értelmében a jogegységi határozat alkalmazása kötelező a bíróságokra nézve, ennélfogva a bíróság a felperesi kereset elbírálása során a jogegységi határozat alkalmazását nem mellőzheti. E körben jegyzi meg a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel, hogy nem észlelte a hivatkozott jogegységi határozat alkotmányellenességét; felperes fellebbezési érvelése ellenére nem kérte a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 155/B. §-ának alkalmazását, így e tekintetben határozathozatali, illetve indokolási kötelezettség a másodfokú bíróságot nem terhelte.

A 6/2013. számú jogegységi határozat a deviza alapú szerződés definícióját a Ptk. 231. §-ából vezeti le. A Ptk. 231. §-a diszpozitív szabályokat foglal magában, ahogyan arra a felperes a fellebbezésében maga is utalt. A Ptk. 231. § (1) bekezdés szerint pénztartozást – ellenkező kikötés hiányában – a teljesítés helyén érvényben lévő pénznemben kell megfizetni. A (2) bekezdés szerint más pénznemben vagy aranyban meghatározott tartozást a fizetés helyén és idején érvényben lévő árfolyam (ár) alapulvételével kell átszámítani.

A Ptk. 209. §-ának 2006. március 1. napjától 2009. május 21. napjáig hatályos (5) bekezdése, ezt követően (6) bekezdése a teljes perbeli időszakot felölelően akként rendelkezett, hogy nem minősülhet tisztességtelennek a szerződési feltétel, ha azt jogszabály állapítja meg vagy jogszabály előírásának megfelelően határozzák meg.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a keresettel támadott szerződéses kikötés a Ptk. 231. §-a szerinti diszpozitív szabálynak megfelelő rendelkezést tartalmaz, melytől a felek a fellebbezésben kifejtettektől eltérően nem tértek el, ugyanis a szerződéses rendelkezés értelmében a bank a

devizában nyilvántartott hitel összegét a teljesítés helyén érvényben lévő pénznemben – forintban – teljesíti, ahogyan azt az alperes a fellebbezési ellenkérelmében is kifejtette. Mindebből az következik, hogy a felperes által kifogásolt kikötés nem minősülhet tisztességtelennek, hiszen a Ptk. 231. §-ában foglalt diszpozitív szabálynak megfelel. A fenti megállapításokat illetően a másodfokú bíróság figyelemmel volt a 2/2012. (XII. 10.) PK vélemény 3. pontjában foglaltakra, miszerint azon feltétel tisztességtelensége vizsgálható, amikor a felek eltérnek a jogszabály diszpozitív szabályozásától, azaz ebből következően, ha a felek attól nem térnek el, akkor a tisztességtelenség nem is vizsgálható, hiszen ellenkező esetben a bíróság jogosult lenne a jogszabályok igazságosságának megítélésére, ugyanakkor a jogalkotó a diszpozitív szabályozást eleve az egyensúlyteremtő igazság elvei alapján határozza meg. (Nagykommentár a Ptk. 209. § (6) bekezdéséhez). A fentiek tehát minden további vizsgálat nélkül a kereset elutasítását eredményezik.

Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, a perbeli kikötés tisztességtelenségének vizsgálatát a Ptk. 2009. május 21-ig 209. § (4) bekezdése, ettől kezdve (5) bekezdése sem teszi lehetővé, mivel a támadott kikötés a kölcsönszerződés főszolgáltatását, a kölcsön folyósítását megállapító szerződéses rendelkezések körébe tartozik. A hivatkozott jogszabályhely szerint a főszolgáltatást megállapító szerződési kikötés tisztességtelensége csak akkor vizsgálható, ha az nem világos és nem érthető, ezt pedig a felperes a perben maga sem állította, és a másodfokú bíróság megítélése szerint is a perbeli rendelkezés egyértelmű, félre nem érthető tartalommal bír. [E körben utal a másodfokú bíróság arra, hogy ugyan a Ptk. 209. § (5) bekezdése világos és érthető megfogalmazásra vonatkozó szövegrészt a 2009. évi XXXI. törvény 1. §-a csak 2009. május 22. napjával iktatta be a Polgári Törvénykönyv rendelkezései közé, azonban a 2/2014. Polgári jogegységi határozatban kifejtettek szerint a 93/13/EGK tanácsi irányelvnek megfelelően kell a vonatkozó szabályokat értelmezni az ezt megelőző időszakban is, azaz – arra vonatkozó (megalapozott) felperesi hivatkozás esetén, hogy azok nem világosak vagy nem érthetőek – a főszolgáltatást megállapító rendelkezések tisztességtelenségét a 2009. május 22-ét megelőző időszak tekintetében is vizsgálni lehetett volna.]

A fentiek értelmében tehát a felperes által támadott kikötés tisztességtelenségének vizsgálata kizárt, melyből következően a Fővárosi Ítéltábla a kikötés tisztességtelenségének alátámasztására felhozott fellebbezési érvelésre – azok szükségtelensége okán – nem tért ki, annak kiemelése mellett, hogy a jogszabályba ütközés megállapítása tekintetében a felperest nem illeti meg keresetiségi jog, annak előterjesztésére a jogszabályok nem hatalmazzák fel a felperest [Ptk. 209/B. §, illetve 1978. évi 2. tvr. (Ptké. II.) 5/B. §], ugyanakkor a másodfokú bíróság hivatalból figyelembe veendő egyéb nyilvánvaló semmisségi okot (1/2005. PK vélemény) nem észlelt a per tárgyát képező kikötés kapcsán.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – eltérő indokolással – helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. § alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdésének alkalmazásával a mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt másodfokú eljárási illetéket az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2017. január 31.

. Tibold Ágnes
a tanács elnöke

Dr. Sági Zsuzsanna előadó bíró

Dr. Felker László bíró